

Så er det, jeg spørger: Har den arbejdsgiver færre eller flere udgifter ved den konstruktion, som det her drejer sig om, ved at man reducerer lønnen med disse 1.000 kr.?

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Jeg kan høre, at det bliver lavet lidt om. Det er for, at det altså skal være svært. Nu er det så 28 plus 1 og ikke 28 plus 2. Men 28 plus 1 kan jeg også godt, det giver 29, og det er fuldstændig ligegyldigt, om arbejdsgiveren betaler det i form af løn eller i form af et bredbånd plus noget løn. Arbejdsgiveren har udgifter, og hvis der er nogen, der kommer med falsk varebetegnelse i den her forbindelse, så er det altså hr. Jens Peter Vernersen.

Kl. 15.20

(Kort bemærkning).

Morten Homann (SF):

I det eksempel, som vi drøftede i forlængelse af hr. Jens Peter Vernersens spørgsmål, er vi vel enige om, at arbejdsgiveren ikke betaler mere. Den samlede udgift for arbejdsgiveren før og efter det arrangement, vi taler om, bliver ikke større. Det er stadig væk 28 plus 1, eller hvad det er, vi er nået til.

Jeg vil spørge fru Else Theill Sørensen: Er det så ikke rigtigt, at man kan forestille sig, at der ligger en besparelse for medarbejderen på skatten ved hjælp af den her ordning, så man, som det hedder i TDC's annonce, får to vindere til medarbejdersamtalen? Er det ikke rigtigt, at der kan ligge en besparelse for medarbejderen i denne ordning?

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Jeg vil gentage det, som vistnok hr. Peter Christensen sagde, nemlig at der faktisk er tre vindere. Men for nu ikke at køre rundt i det, så vil jeg sige om det der med, hvad arbejdsgiveren betaler: Hvis nu en person får 30.000 kr. i løn om måneden, så siger arbejdsgiveren, at nu vil jeg godt fremover stille en ADSL-forbindelse til rådighed for dig. Så koster det arbejdsgiveren et eller andet beløb ekstra om måneden, og så har arbejdsgiveren betalt det. Det er altså vanskeligt at skelne mellem den lønmodtager og så den, der i forvejen havde de, lad os sige 31.000 kr. og går 1.000 kr. ned i løn, men får 1.000 kr. til sit bredbånd.

Lønmodtageren sparer noget skat, sådan set, men han er unægtelig også forpligtet til, at de 1.000 kroner skal bruges til noget ganske bestemt. Det går jo til bredbånd i stedet for bøffer, og det er det, som nogle af os synes er en rigtig god idé.

(Kort bemærkning).

Morten Homann (SF):

Nu er essensen i det her jo, at for mange af de mennesker, som bruger den her bredbåndsrunding, er det jo ikke et spørgsmål, om de har bredbånd eller ej, men et spørgsmål om, hvem det er, der betaler for bredbåndsrundingen. Men lad nu det ligge.

Det, der er det centrale spørgsmål i det her, er: Den besparelse i skat, der så ligger på det her, hvem bliver den betalt af? Ja, den bliver betalt af den, som fru Else Theill Sørensen kaldte den tredje vinder i regnestykket, nemlig de øvrige skatteydere. Så vi har altså en arbejdsgiver, som uden at betale en krone ekstra får en medarbejder med pc og bredbåndsforbindelse. Vi har en medarbejder, som sparer i skat. Og så har vi den tredje i fru Else Theill Sørensens øjne vinder, nemlig de andre skatteydere, som må leve med den mindre skatteindtægt. Er det ikke rigtigt, at det er andre skatteydere, som betaler den skattebesparelse, som medarbejderen ender med at få?

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Er det ikke rigtigt, at det er Danmarks virksomheder og de mennesker, der arbejder i Danmarks virksomheder, der skaber grundlaget for, at alle andre mennesker kan have den velfærd, som vi alle sammen er så glade for?

Det handler om at udbrede et gode, som vi er nogle, der mener kan være til gavn for samfundet, til gavn for os alle sammen. Vi kan jo beskutte hinanden ihjel, så ingen gider gå på arbejde, og det er ikke det, det handler om. Det handler om at få mennesker til at bestille noget, få mennesker til at lave en større samfundskage til gavn og glæde især for de svageste.

Og så vil jeg sige, at for nogle handler det ikke om bredbånd eller ej. Nej, det er rigtigt. Men jeg tror godt, hr. Mikkel Dencker og andre undskyld, jeg ved ikke, hvor mange gange jeg har stået og sagt forkert, men jeg mener hr. Morten Homann – vil give mig ret i, at der altså rundtomkring på arbejdspladserne er nogle, som er knap så vilde med it, som nogle af vi andre er. Og de, der er knap så vilde med det, er måske ikke voldsomt motiveret for selv at gå